

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 111/2016
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Ђ., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. П.Р., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К бр. 768/12 од 30.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1137/15 од 06.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ђ., адв. П.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К бр. 768/12 од 30.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1137/15 од 06.10.2015. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави К бр. 768/12 од 30.03.2015. године окривљени М.Ђ. оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 2. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда плати паушал у износу од 5.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења док је оштећено привредно предузеће „D.“ С. ДОО из Б. ради остваривања имовинско-правног захтева упућено на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1137/15 од 06.10.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног и његовог браниоца, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К бр. 768/12 од 30.03.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1137/15 од 06.10.2015. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Ђ., адв. П.Р., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1), повреде закона из члана 439. тачка 1) и повреде члана 15, члана 16. и члана 350. ЗКП, с'предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине и првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање али пред потпуно измењеним већем.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку, Врховни касациони суд је одржао седницу већа без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног М.Ђ., сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Ђ. у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП је неоснован док је исти захтев у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. ЗКП уз образложење да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из става 2. тачка 1) члана 438. ЗКП.

Као недозвољен доказ бранилац окривљеног означава налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке дат у парничном предмету П. 59/06 који је првостепени суд извео на главном претресу и на истом засновао своју пресуду тј. утврдио висину противправно стечене имовинске користи од стране окривљеног. По ставу браниоца окривљеног како парнични поступак није правноснажно окончан то суд није могао да примени одредбу члана 138. ЗКП и да у доказном поступку прочита извештај о извршеном економско-финансијском вештачењу, већ је морао да наложи да се изврши ново вештачење.

Супротно истакнутим наводима Врховни касациони суд налази да је правилно првостепени суд поступио када је а како то произилази из списка предмета - записника о главном претресу К бр. 768/12 од 30.03.2015. године, у доказном

поступку уз сагласан предлог странака, у конкретном случају Основног јавног тужиоца и окривљеног у присуству браниоца, као материјални доказ прочитао извештај судског вештака З.Ј. о извршеном економско-финансијском вештачењу у предмету П-59/06. Ово тим пре што су, како то произлази из наведеног записника, странке након читања материјалних доказа изјавиле да немају питања и примедби.

Дакле, имајући у виду да одредба члана 16. ЗКП прописује да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или по начину прибављања у супротности са Уставом, овим Закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права или потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа, а према одредби члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, битна повреда поступка постоји ако се пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, то Врховни касациони суд налази да се у конкретном случају не може говорити о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер је за постојање ове битне повреде одредаба кривичног поступка, нужно, да је судска одлука заснована на доказу који је сам по себи или према начину прибављања у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку, због чега су наводи браниоца окривљеног у том делу оцењени као неосновани.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да у радњама окривљеног за које је оглашен кривим нема елемената бића кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 2. КЗ односно да дело за које се окривљени гони није кривично дело. По ставу браниоца ради се о кривичном делу са бланкетном нормом а суд није утврдио коју је бланкетну норму окривљени повредио, односно које је то овлашћење окривљени као одговорно лице, власник и директор предузећа, у погледу управљања располагања и коришћења имовином, повредио.

Из чињеница и околности наведених у изреци првостепене пресуде по оцени Врховног касационог суда произилазе сва законска обележја кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 2. КЗ, јер је окривљени у намери да свом правном лицу прибави противправну имовинску корист као одговорно лице, власник и директор ... приквиром чињеница да је његово предузеће у блокади почев од 01.01.2003. године и лажним приказивањем чињеница да ће у уговореном року платити робу купљену и испоручену му од стране оштећеног предузећа, довео у заблуду оштећена предузећа ... и тако их навео да са њим дана 31.01.2003. године закључе уговор о купопродаји робе ... а потом да му на штету своје имовине ..., по основу тог уговора испоруче робу у укупној вредности од 5.233.482,06 динара, коју је преузео иако је знао да приликом закључења уговора, наручивања и преузимања робе исту неће моћи да плати, па је тако свом предузећу прибавио противправну имовинску корист у напред наведеном износу.

Кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. КЗ у бити је једно од кривичних дела са тзв. „бланкетном диспозицијом“ (на који закључак у осталом упућује и његов назив) и исто подразумева да опис радње извршења садржи које овлашћење и из ког прописа је злоупотребљено. Међутим, по ставу Врховног касационог суда, исто се не односи на све облике овог кривичног дела па ни када се ради о облику дела из тачке 2. која је, као у конкретном случају извршено „лажним приказивањем или прикривањем чињеница“ те на тај начин „довођењем у заблуду органа управљања ...“.

С тога Врховни касациони суд налази да се у захтеву за заштиту законитости неосновано указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, те је захтев и у овом делу одбио као неоснован.

Надаље, Врховни касациони суд наводе браниоца окривљеног о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП а наиме да је у конкретном случају наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, оцењује недозвољеним, обзиром на чињеницу да бранилац исто образлаже сопственим чињеничним ставом, а што не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости сходно члану 485. став 4. ЗКП, због чега је исти одбачен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП одбио као неоснован сходно одредби члана 490. и 491. став 1. ЗКП, а у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

За председника већа-судија,
Веско Крстајић, с.р.